El Cul del Pou | | Actualitzat el 30/06/2017 a les 12:33

Morts molt morts i vius molt vius

DES DEL DIVAN. PEL DOCTOR LACETÃ€

Manresa i les seves contrades donen per a molt. Les seves històries, siguin certes, inventades, mal recordades o mal relatades encara donen per a més. En aquesta etapa de rendiment de comptes des del divan, tenim tema i temes: Si vàrem començar, en el primer article, parlant de l'etapa oceànica és pel fet que, per tal de fer un creixement col·lectiu acurat, profitós i que ens faci aprendre i reconsiderar conductes i sentiments ens cal remuntar-nos, al part, al naixement, segons Melanie Klein, psicoanalista focalitzada en relacions del objecte. Quina petulància la meva en citar-la! Ens calia, doncs, recordar que venim de l'aigua i que si no anem amb compte ens quedem fossilitzats com a ciutat, que ja hi estem en vies.

Per un altre costat, un altre psicoanalista de pro, Alfred Adler, ens parla de la teoria de les compensacions. Si ens sentim inferiors, podem actuat de manera superba o amb un comportament de superioritat i tota persona es relaciona, sota aquest punt de vista, amb la seva comunitat. Si ara citem el Sisa, el Jaume Sisa, podem fer un recordatori de persones manresanes o relacionades amb Manresa: «Passeu, passeu que això és casa vostra...». I alguns van, i s'ho van creure. Des del rei Pere III, el Cerimoniós, els bisbes Galceran Sacosta i Miquel de Ricomà, Guillem Catà, Lluís de Peguera, Berenguer de Montagut, Sant Ignasi quan no era sant, els jesuïtes en la seva no vinculació a Manresa, la Generalitat a Manresa, les visites de reis i reines, tant els antics com els restaurats, els favets i els tremendos encara perpetuats avui dia, Soler i March, Sarret i Arbós, el cardenal Lluc i l'escoltisme, i fent salts de temps, el Foques, l'alcalde Moll i la senyora Mojado, els feixistes manresans, el Peret Borratxo, el Jeroni, l'Insti dels 70, l'Opus Dei a Manresa, el Met o el Jaumet, l'alcalde Joan Cornet, Simeó Selga, els comerciants i la seva relació amb les comunicacions... i tan poques... dones.

Entre tots, citant un altre mestre del divan, Carl Gustav Jung, ens parla d'aquest inconscient col·lectiu, dels arquetips. Compartim imatges inconscients, els manresans? Ara venen els analitzadors més etològics i conductuals i ens diuen que només podem analitzar conductes sota l'empara de la bioquímica i la ciència empírica. Ens hem portat bé els manresans? Com es diu, tenim allò que ens mereixem o la nostra història passada o recent ens ha deixat tarats? Tenim remei? Volem ser alguna cosa més que una ciutat adormida, trista, comatosa, amb mancança d'iniciativa i només per esperit cívic direm com a l'"Inici de càntic en el temple": «Ens mantindrem fidels per sempre més al servei d'aquest poble», que vol esdevenir i actuar com una ciutat?